

Továrna klobouků
C. KRISE v Praze

Založeno 1830.

Sklady:

Na příkopě č. 10., v úvěrním ústavu
v Celetné ulici č. 30., v novém domě,

doporučuje lodenové lehké klobouky pro pány i dámy, cestovné
čapky, novinky měkkých plstěných klobouků a speciality sla-
měných klobouků pro pány a dámy.

== Cenníky zdarma a franko. ==

J. & O. Wondraček,
obchod s turistickými potřebami
v Praze

na Malém náměstí číslo 459-I.,

doporučuje

== své levné ==

turistické košile, vlněná lýtka (štuci), kamaše, pásy,
klobouky, čepice, hole, torby, ruksaky, haleny, plaidy
a podobné.

Humpolecké lodny

na obleky turistické a lovecké, jakož i jemné modní
látky anglické a brněnské doporučuje v největším vý-
běru a levných cenách při dobré jakosti obchodní dům

J. Novák,

Praha, Vodičkova ulice, jediné „u Štajgrů“,
Kolín, Rubešova ulice.

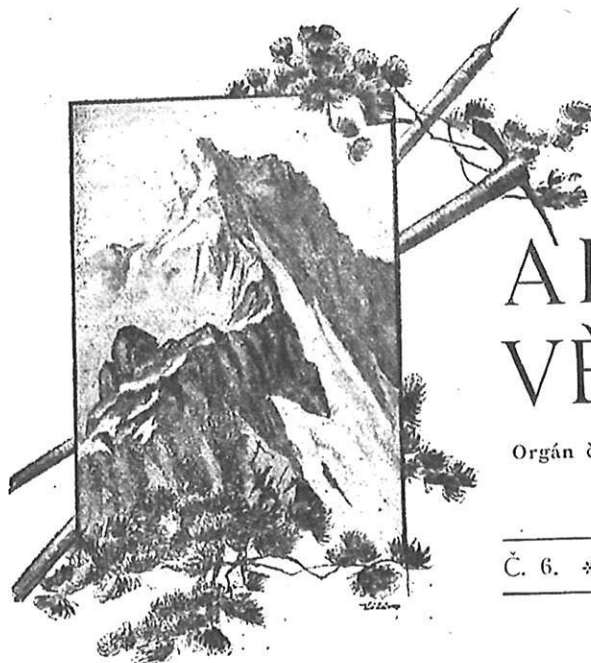
== Vzorky na požádání franko. ==

Petr Svoboda,

ryjec, ozdobník a emailleur v Praze, Bartolomějská ul. č. 309 I.

dodavatel klubu českých turistů a české ústřední jednoty velocipedistů
v Praze, jakož i mnohých klubů v Čechách, na Moravě a ve Slezsku.
Zhotovuje odznaky turistické, cyklistické a sokolské v emaili bu-
dle návrhů vlastních aneb jemu podaných, vkusně a v cenách nej-
levnějších.

Tiskem J. Otty v Praze. — Nákladem českého odboru slov. alpského družstva.

**ALPSKÝ
VĚSTNÍK**

Orgán českého odboru slovinského
alpského družstva.

Č. 6. * BŘEZEN. * R. II.

Kterak jsme si vyšly na Triglav.

Popisuje Oldřiška Malátová.

Zvlněným mořem zářící zeleně, daleko široko rozlité, jež v živém
je kontrastu s blankytem italského nebe, mezi níž jako ohromné kupy
do výše strmějí od paty až k hlavě bílé vápencové Alpy, uhání supající
oř, který vzdaluje nás víc a více od královny Adrie...

Zbývá nám poslední cíl tužeb — posvátný Triglav.

S radostí, již pocítujeme při vzpomínkách na vykonané cesty, s ne-
dočkavostí v očekávání příštího rozvinujeme lístek s plánem další cesty,
a čteme: „Dne 22. července osobním vlakem do Pontebby, Trbiže a
Bledu. Dne 23. pěšky na jezero, odtud do Bystřice a k Bochyňskému
jezeru. Dne 24. nejpozději v 7 hodin ráno s vůdcem přes sedlo Prevalské
na Velopolje a Krodarici. Druhého dne nejpozději ve 3 hodiny ráno na
vrchol Triglavu a zpět na Kredarici, k chatě Dešmanově, údolím Kotským
do Mojštrany...“

„Která z nás by se nechtěla na vrchol Triglavu odvážit, počká dle
v chatě Dešmanově,“ upozorňuje vůdkyně celé výpravy. „Jakže, na Triglav.
nejít? Kdyby o půlnoci mělo to být, půjdeme,“ prohlašujeme plny ura-
ženého sebevědomí a pýchy, a já v duchu již vidím se vítězoslavně státi
na temeni Triglavu a těšiti se čarou vyhlídkou, kterou nám štědrě
slibuje jeden z „průvodců po Slovinsku“.

Než, abych nezapomněla seznámiti s laskavým čtenářem celou naši
společnost: jsme vesměs učitelky, počtem šest — všechny ze Smíčov.

Nebudu popisovati další cestu — na níž ocitly jsme se v Trbtízi ve volné přírodě tváří v tvář kolosům horským, v libezném Bledu s ostrůvkem uprostřed temnomodrých vod jezera a s kostelíkem, s jehož věže linou se chvílemi lkavé tóny „zvonku tužeb“, v divoce romantickém údolí Bochyňském, provázeném s obou stran řetězem hor a v bujnou zelení stopenou Savici, jejíž hlasitý nářek sloučoval se občas s temným hučením blízké bouře, — ale povedu čtenáře přímo do Bochyňské Bystřice, kde nalezneme nás asi k sedmé hodině večerní velmi unavené a pátrající po vůdci ku cestě na Triglav.

Po dlouhém hledání sešly jsme se všechny na ujednaném místě — u patníku — kde byla složená naše zavazadla, ale bez vůdce a s málo potěšitelnou zvěstí, že vůdci „nejsem doma“. Jsme na rozpacích, co teď počítí: přenocovati v některé bystřické gostilnici nechceme, a k jezeru Bochyňskému, kam umínily jsme si ještě týž den doraziti, cesta daleká, kterou bychom sotva pro únavu pěšky vykonaly. Ke vši mrzutosti začíná silně poprchávat. Ply zklamání rozcházíme se po opětné úradě a opět ťukáme na dvéře chaloupky, tentokrát se žádostí za povoz, jenž by nás dopravil k jezeru. Po dlouhém vyjednávání a domlouvání podařilo se jedné z nás povoz vyprostiti. Uspokojeny sedáme před jednopatrovým domem, z jehož otevřených oken pozoruje nás mladá paní, do lehounké košatiny, kamž zapřažen jest jediný koník. „I Bože, to! jsou Češi!“ ozve se pojednou radostný výkřik z úst dámy nás pozorující, která v mžiku mizí od okna, aby v nejbližší chvíli ocitla se dole u vozíku. Radostí zářící a ruce nám tisknouc představuje se jako choť zdravotníka, t. j. lékaře Vacka (oba rodem z Čech) v Bystřici usazeného, který za malou chvíli s matkou své choti za námi se dostavuje.

Stýskáme si trpce na naši nehodu, která zajisté zavíni ztrátu jednoho drahocenného dne; ale naši noví známí laskavě nabízejí pomoc. Přivezou nám na jisto ráno v 6 hodin k jezeru vůdce a s ním vyprovodí nás kus cesty k Triglavu, aby mohli déle ve společnosti naší pobýti. S dky přijat návrh, a vzájemného hovoru nebylo by konce, kdyby „vozník“, vyrušený patrně ze sladké zábavy v hostinci, hlasitým láteřením neupomenul nás, že je čas k odjezdu.

Co naplat! Vybírat si nemůžeme, koših rozzlobiti si nesmíme, a proto jen jedinké stisknutí ruky ještě, laskavé slovo na rozloučenou a již sjíždíme v lehké košatině, kolébající se povážlivě na všechny strany, po úzké cestě kolem rozptýlených tlup lesních stromů a zarostlých balvanů dolů k jezeru. Ale divoká to jízda! Koník nemoha pochopiti, proč tak pozdě večer má opustiti útulný svůj domov a běžeti do tmavé noci, každou chvíli v nejprudším běhu se zastavuje a se obrací, chtěje pádit zpět k domovu, čímž uvádí náš povoz do zoufalé situace a spolu i ty, jež v úzkostech a v strachu křečovitě se chytají košatiny. Za úplné tmy přijíždíme konečně roztrženy, polekány i rozesmáty k jezeru, kolem něhož rysují se ve tmě hrubé obrysy hor; ode břehu mile vítá nás řada ozářených oken útulného „turistického domu“.

Ochotně opouštíme povoz a za minutku již sedíme při chutné večeři, kde nám nic nescházelo, ba ani noví známí z Bystřice, kteří k velikému překvapení našemu za námi přijeli, aby strávili v naší společnosti večer.

Po neklidné noci, kdy se rozpoutala se vši zuřivostí horská bouře, která nedala nám oka zamhouřiti, zasvitl překrásný den. „Ach, jak se nám to přijde na Triglav!“ zajásaly jsme radostně před šestou hodinou ranní při společném snídání na verandě hotelu, s níž otvírala se překrásná vyhlídka na část jezera, obkličeno se všech stran horskými velikány.

Když však mýjela minuta za minutou a pak i celá hodina uplynula (kdy nejpozději mělo se na Triglav vyjít), aniž kdo ze známých s vůdcem přicházel, začalo pomalu nadšení ochabovati; a když ukazovaly hodinky naše osmou hodinu ranní, věděly jsme najisto, že dopoledne nebude z cesty nic.

Mrzely jsme se a zase omlouvaly své přátele; ale konečně zapomněly jsme na mrzutost v pohledu na divoký vodopád Savice, k němuž nás pro útěchu v průvodu dvou Slovinců dovedla kolébavá lodice po jezeře a pak cesta plná divoké krásy.

Jako by v den ten mělo býti jen samé zklamání nám údělem, zrazila nás při zpáteční plavbě ze všech koutů hor vystupující černá mračna, která v tom dusnu a plném osvětlení slunce budila jen hrůzu a tíseň. Také vlny jezera nebyly klidny, jako při plavbě k vodopádu; podezřelý větřík čeřil bez ustání hladinu jezerní, kale tím nádherný obraz shlížejících se břehů. Náhle přehnal se černý mrak přes zářící slunce a na hladinu jezera smutnou, tmavou dopadly první kapky dešťové.

Rychlým pohybem vesel dostala se loďka právě v poledne ku břehu jezera, rozplašivši na všechny strany družinu dovádivých pstruhů.

Zatím dostavil se do hotelu vůdce Jelar, objednaný již před odjezdem k Savici u majetníka hotelu. Na otázku, máme-li podniknouti zamýšlenou cestu, či odložit ji na druhý den, vůdce rozhlédnuv se po obloze, odvětil pokrčením ramen. „Dělejte, dámy, jak chcete; já jsem hotov jíti nebo zůstat. Pršetí však bude! Ale pršetí může dnes tak jako pozítří. Dnes můžeme v 7 hodin dojít na Velopolje do chaty Vodnikovy; tam zůstaneme do rána a časné ráno vydáme se pak na Triglav.“

Poněkud na rozpacích váhaly jsme s odpovědí. V tom přistoupil k nám majetník hotelu a ptá se: „Dámy chtějí přece dnes na Triglav? Mají okované boty? Mají hole?“ Obdrževši odpověď zápornou, pokud se týkalo opatření na cestu, varovala nás před vycházkou, ujišťujíc, že sama již čtyřikráte byla na Triglavu v okované obuvi a přece vždy vrátila se bosa domů. „A pak bude dnes bouře, bude pršetí, znám to, jak zde bývá,“ doložila, pohlížejíc nedůvěřivě na naše promenádní botky a lehounké deštníky. Rozpaky se tím vším jen zvětšovaly; konečně však myslíce, že majetník chce nás ve svůj prospěch zdržeti, rozhodly jsme se, že přece půjdeme. Touha po malých dobrodružstvích a sebevědomí spojené s netuchající odvahou zapudily brzy všecken strach.

A tak ve 3 hodiny odpoledne, opatřeny jsouce plaidy na řemenech, ozbrojeny proti bouři deštníky a proti hladu malou zásobou salámu, sýra a chleba, odevzdaly jsme svá zavazadla pod ochranu bratří Jelarů.

Provázeny soustrastnými pohledy trvalých hostů lázeňského domu a přáním mnoha zdarů vycházíme od jezera. Vesele vykročíme, ale se zaražením spočine zrak náš na horách. Vrcholy jejich topí se v těžkých mračcích, které prodírajíce se nad linií rozrytých hřebenů horských zachvacují bližší a bližší hory a snášejí se zvolna od temen až k patám

stěn nad jezerem; z dále zazní to občas temným zahučením, jež odrážejí se od skal zvyšuje brozný dojem, jakým na nás působí síla tajemné přírody. A kolem dusno až k zalknutí...

Znova tázavě obracíme se k vůdcům, ale ti neodpověděvše pobízejí nás k rychlejšímu chodu. Zahybáme kol zapadlého hřbitůvku a malého kostelíka rozrytou cestou, někde plůtkem oddělenou od pastvisek, míjíme několik rozptýlených domků a již dlíme, opustivše vesnici, ve volné, širé přírodě. Stoupáme do vrchu cestou k lesu, ale při pohledu na mraky, v jejichž oblasti se pouštíme, zmocňuje se nás úzkost. Po $\frac{3}{4}$ hodinové cestě dostihujeme bukového lesa, když v tom zableskne se nám přímo nad hlavami, a hned na to v levo i pravo, ve vrcholech hor a v korunách stromů rozpoutá se strašlivá vichřice a s těžkých mračen spustí se ohromný přívál vody. Bohu díky, že jsme v lese! Hledáme útočiště pod klenbou krásných, široce rozložených stromů, ale skulinami větvi dopadají kapky na rozevřené deštníky jako proud kamení. — Co naplat! Zůstatí tu nemožno! Musíme dál! Vůdci s nosičem první opouštějí nebezpečné přístřeší a kráčejí odměřeným krokem výše. S povzdechem následujeme jich po kamenité stezce, skrývající se tu pod širým nebem, tu ve stín rozložených větví, na níž pružně poskakují dešťové kapky jako bezové kuličky na elektrické půdě. Smutné, rozervané hory a tlupy stromů, kolem nichž kráčíme, halí se průsvitným závojem mlh. Jako bez ducha jdeme družka za družkou, nestarajíc se nikterak o celé své okolí. Šaty každým novým krokem stávají se těžší, ba i klenbou prosáknutého deštníku prodlírají se kapky dešťové a dopadají na střechu lehounkých slamáků, jichž okraje prosebně se obracejí k nebesům; v botách to začíná podezřele mlaskati a žblunkati. Znaveny, zmalátněly vnikáme v pustší a pustší kraje. Jen sl. M. P. je neúnavná; jako veselé ptáče hlasitým zpěvem nás baví: tu octne se daleko před námi, pronikajíc bystrým okem krajinu, tu opozdí se trhající po balvanech roztroušené květy, avšak v nejbližší chvíli předbíhá nás opět a dovádívě fuká na zamčené dvře opuštěné salaše, vědouce, že v ní živé duše není.

Pomalů se stmívá. Šero sklání se na smutný, v dešti stopený kraj... Na nebi ani jiskřičky... jen blesky prorážejí chvílemi tmu, a hřmění a pleskání deště jsou jedinými zvuky, jež slyšíme. Stezka naše jen skrovně prokmitá světlejším stínem... Však slíbená chata neobjevuje se nikde, ač dávno, dávno již tomu, co minula sedmá hodina a my měly býti u cíle...

Konečně v 9 hodin večer rozdělují se stráně hor a lehounký větrík zanáší k nám slabé tóny rozhoupaných zvonců, tu jednotlivé, tu zas v akkordy se slévající, a z temna zazáří nám vstříc rudý plamen ohně. Ach, té rozkoše! Blízkost duší lidských jak vzpružuje ochablé síly naše! Letem spěcháme za jasným tím cílem a ze tmy vynořují se obrysy salaše přitulené k ohromnému skalisku na vysokých v předu kolech, že zdá se nám, jako by chaloupka na kuřích nožkách z pohádky v ty daleké kraje sem byla začarována. Před salaší pobíhá spokojeně několik kusů statných krav nikým nestřežených. — Myslíme, že to koča Vodníkova, ale vůdce brzy nás vyvádí z omylu oznamuje, že k té ještě hodina cesty! Ale stále rostoucí únava zbavuje nás úplně chuti pokračovati v cestě; odhodláváme se setrvatí v salaši za jakýchkoli okolností. Bez pobídky vcházíme po dřevěných

schodech do nevysokých dveří a jimi do malé místnosti, kde zjevuje se našich zrakům rozkošný obrázek. U jasně plápolajícího ohně, jenž skrovně rozlévá světlo po neveliké místnosti, sedí starý, prošedivělý salašník pokuřuje z krátké dýmky; proti němu osvětluje mikotavý plamen ohně rozkošnou hlavinku mladého děvčete, rudým šátkem ovinutou. Toť zima a jaro v živém kontrastu!... Oba Slovinci jako kamenné sochy nehybně u ohně sedí a nejsou ani příchodem našim příliš vyrušeni. Žádáme hlučně o přístřeší a nevyčkavše odpovědi zařizujeme se zcela po domácku. Ždímáme svrchní sukně, z nichž řítí se celé proudy vod, vytřásáme deštníky, vyléváme vodu, jež za okrajem klobouků utvořila celé rybníčky, rozvěšujeme sukně po salaši. Slovinka stará se o blaho naše hojným přikládáním polen pod kotlík, v němž asi nevaří se večere pro nás. — Dvě z nás umdleny používají dobrodiní málo vábných lůžek, dvou to nad sebou upevněných truhlíků, naplněných ne právě čerstvým senem; jedna uléhá (ovšem ne na dlouho) na tvrdou lavici a zbývající usedají k ohni. Beznadějně poblížíme do plamene, z něhož vystupuje štiplavý kouř ke zčernalým stropním trámům, a chýlíme hlavy blízko k ohni. Zatím co obličej žhne nám horkem a boty začínají se na špičkách udití, probíhá zády zimničné mrazení. A přece jsme rády, že jsme pod střechou ochranné salaše, v blízkosti lidských duší a ne vydány na pospas rozpoutané bouři a větru. Pomalu obklopují se postavy naše bělavou parou, jež z našich vlhkých šatů vystupuje, takže každá vyhlížíme jako řecká kněžka Pythie zahalená v omamných parách.

Z venčí zaznívá stále hukot bouře; chvílemi vítr zalomcuje chatou, až celá v základech se zachvěje, a zvonky potulujícího se stáda smutně kvilejí v pustou noc. Brzy zmocňuje se nás nesmírná veselost. Začínáme se hlasitě bavit, nedbajíc našich spáčů, chvílkami zalétáme myslí v krásné nívy vzdálené vlasti pohřížené v sladký sen a vzpomínáme těch, již jsou nám drazí. Ti netuší, ti nevědí, jak je s námi... V tom přináší již salašník ohromnou mísu mléka, v níž stopila by se málem celá chata, a my s chutí dáváme se do jídla. Kousky ztvrdlého chleba, jež šťastně jsme z hlubin svých kapes vylovily a o něž přátelsky se dělíme, jsou naším dessertem.

Jedenáct hodin! Chvíle plynou jako celá věčnost, zimy přibývá, humor chabne, trpělivost přechází. Drkotáme zuby, zimnice námi lomcuje a převléknouti se nemůžeme, neboť šaty naše jsou již i s nosičem ve Vodníkově chatě. Dobrý ten muž měl totiž výborný nápad, že šel napřed do chaty Vodníkovy a nás i s vůdcem ponechal osudu. — A celé tělo bolí jako přelámané. Začínáme se protahovati, ale bolest nepolevuje nikterak. Věru, takto ztrávití noc — toť nemožno!

(Dokončení.)

*

Wildspitze a Weisskugel.

Cestovní vzpomínka Dra. Bedřicha Jahna.

(Dokončení.)

Pokochav se krásnou vyhlídkou, sestoupil jsem s vůdcem několik kroků od vrcholu; zde rozložili jsme se ve sněhu na svých pláštích a položili jsme, spokojeni jsouce s dosaženým cílem, turistické snídaně.

Zatím také další partie dostupovaly vrcholu. Nejprve jakýsi vytáhlý Angličan, s dvěma vůdci; trpěl poněkud závratí; měl nejistý krok a jen s velkým namáháním dostoupil vrcholu. Po něm přišla další partie dvou páňů s dvěma vůdci, dále i mladá dáma s dvěma průvodčími. Jak oni páni, tak zejména zmíněná dáma, jevíli nevšední zdatnost a jistotu lezeckou.

Když i ostatní turisté dostoupili vrcholu, vypravil jsem se na zpáteční pochod k Vratislavské chatě. Sestup byl velmi dobrý; sníh zachoval ještě dostatečnou tuhost, trhlin bylo nepatrně, tak že — minuvše nejprve hranu mezi oběma vrcholy — téměř stále mohli jsme sjížděti, čímž nejen že jsme v nepoměrně kratší době sestup provedli, nýbrž i připravili si veselou zábavu. Teprve ku konci ledovce blíže chaty byl již sníh teplem promočen a měkký, tak že jsme hluboko zapadali.

Za půldruhé hodiny dostihli jsme chaty, kdež jsme zasedli k výbornému obědu. V každé chatě — i v této — působí na turistu mile přívětivost a sdílnost hospodyně, s jakou jedná s cestovateli; mimoděk srovnával jsem tento boдрý způsob s arrogancí a drzostí sklepníků různých drahých hotelů v krajinách nepoměrně chudších na půvaby přírodní.

Po obědě sestoupili jsme zpět do Ventu, kde jsme v hostinci Tappeinerově si odpočinuli k další cestě. V restauraci bylo nabito, stále noví cestovatelé přicházeli a mimo to mnozí šli okolo chaty, ubírajíce se dále k Hochjochu.

K 5. hodině, když již slunce nevrhalo tak prudké paprsky, vydali jsme se na další pochod. Pohodlně upravená cesta k Hochjochu neskytá žádných neobyčejných půvabů; nicméně pro turistu, který krás alpských klíže nepoznal, i tato cesta, vedoucí nad hlubokým údolím v krásné alpské scenérii působí jistě mohutným dojmem.

Abychom si poněkud ukrátili cestu, volil starší vůdce strmou stezku vedoucí ve skalách, vysoko nad nynější pravidelnou turistickou cestou. Toto zkrácení mohlo nám však způsobiti velmi následky, neboť když jsme byli asi uprostřed cesty, zaslechli jsme náhle nad námi podezřelý rachot sypajícího se kamení. Vůdce, který ihned seznal kritičnost situace, zvolal pouze „Steine“ a dal se do divokého úprku, já pak jej bystře následoval. V několika vteřinách uzzřeli jsme, kterak přes cestu valilo se několik velkých balvanů do propasti.

Když jsme dostoupili Hospice na Hochjochu, bylo již k osmé hodině. Hospic byl turisty téměř přeplněn; přes 70 osob dlelo v této útulně, postavené ve výši půltřetího tisíce metru. V jídelně jen stěží jsem nalezl místo; zvláštní náhodou ocitl jsem se vedle statečné turistky z Wildspitze; zamýšlela se svými dvěma průvodčími — právě jako já — podniknouti následujícího dne výstup na Weisskugel.

Pozorovatí různé turisty v chatě bylo velice zajímavé: byliť tu alpisté prvního řádu, kteří neohroženě slézají nejvyšší a nejnebezpečnější vrcholy, i turisté pohodlní, kteří konají toliko snadnější výstupy; posléze i cestovatelé a cestovatelky, kteří provádějí pouze snadné přechody. Z tohoto posledního druhu zejména tři, starší věkem, svobodné dámy, těšily se nevšední účasti všech přítomných, vyjímajíc sklepníci, která různými, namnoze velice bizarními nápady a požadavky jejich byla uváděna téměř ve zděšení.

V milém, srdečném hovoru, který mezi turisty nejráznějšího původu a stáří se zde rozvinul, setrval jsem až do 10. hodiny večerní, načež, vyzorovav ještě počasí, které však nevěstilo mnoho dobrého, odebral jsem se spat. Krátce pro ulehnutí rozzuřila se těžká bouřka, následek to parných dnů minulých. Blesk stihal blesk, země otřásala se hřměním, a hojné kapky dešťové rachotily na střеше útulny, tak že naděje pro následující den byly velmi špatné a v duchu vzdával jsem se požitku výstupu na Weisskugel.

Následujícího dne byli jsme probuzeni k páté hodině; vůdce prohlásil, že výstup možno podniknouti. Ostatní turisté, kteří také měli proponovaný výstup na Weisskugel, mě sice zrazovali podniknouti výstup za takových okolností, který čítá se k nesnadnějšímu, nicméně důvěra k mému vůdci ve muě zvítězila. Mimo mne vypravili se ještě tři němečtí studenti a tak společně s pěti vůdci vydali jsme se na pochod.

Překročivše nejprve kamenitou úžlabinu mezi Hochjochem a ledovcem, stoupali jsme na rozlehlém Hinter-Eisferneru. Cesta nebyla právě nepohodlnější: sníh byl po celonočním dešti místy promoklý, tak že nohy hluboko se zabořovaly, místy opět přimrzly a kluzké. Mimo to je ledovec prorván četnými trhlinami, dosti širokými, a tak jen s namáháním a obzvláštní obezřelostí mohli jsme postupovati.

Když jsme dostoupili k Weisskugeljochu, rozhodli se vůdce nevoliti pravidelnou cestu přes hřeben, nýbrž podniknouti přímý výstup k vrcholu. Po krátkém odpočinku vypravili jsme se dále a dostihli jsme záhy sedla, odkud počalo pravé slézání vrcholu. Cesta až k sedlu byla sice dosti strmá a bylo nutno stále tesatí stupně, nicméně nebyla zvláště obtížná. Hůře bylo při vlastním výstupu k vrcholu. Stěna je tu neobyčejně strmá, stupňů pak, jež byly vytesány turisty, kteří od Weisskugelhütte výstup podnikli, nemohli jsme použítí, poněvadž sníh po nočním dešti a v sálajícím slunečním teple stále povoloval, což nás nutilo k tesání nových stupňů. Jeden ze studentů, který trpěl poněkud závratí, byl úplně tímto výstupem rozladěn, huboval a nařikal bez přestání, ba pojal úmysl vrátiti se.

Vůdce však statečně pobízeli, ulehčovali cestu, jak bylo možno, a tak dostoupili jsme po 4hodinném stoupání vrcholu, kdež bylo již několik turistů.

Vyhlídku, která zjevuje se očím turisty, jest téměř ještě krásnější, než s Wildspitze. Celé Oetzthaly, v pozadí Štubajské vrcholy, skupina Ortleská s nejvyššími svými temeny, jakož i Alpy Vorarlberské s mohutným ledovcem Silvretty zjevují se očím našim.

Zpáteční cestu volila celá naše expedice do Kurzrasu. — Nejprve bylo nám nutno překročiti ostrou kamenitou hranu hřebenu, železným drátem opatřenou a tím úplně zabezpečenou. Na to následovala veselá cesta sněhovými pláněmi Steinschlagferneru. Mohli jsme téměř ustavičně sjížděti jako po saních a tím si ukracovati značně cestu. Ku konci ledovce setkali jsme se však s nemalými nesázemi. Sníh pro pokročilou dobu denní a pro žhavé slunce byl rozbředlý a nohy naše zapadávaly až po kolena do sněhu, ba stalo se několikrát, že až přes pás jsme se zabořili a vůdce nám z této nepřijemné situace musili pomáhati.

Když konečně sestoupili jsme s ledovce, nemohli jsme si také zrovna libovati; strmá, příkrá cesta se svými balvany není také zrovna pro nohy příjemnou.

Nicméně neztratili jsme humor a u veselé zábavě po 3hodinném sestupování od vrcholu dorazili jsme do Kurzrasu, kde rozloučili jsme se se svými vůdci a zasedli s důkladným hladem k výbornému obědu.

V Kurzrasu skončila má tura po Oetzthalech. Druhý den vypravil jsem se k údolí Vintschgvaskému.

*

Úrazy v Alpách r. 1899. *)

Sestavil Otakar Laxa.

Nejlépe prostředkem k zamezení, či lépe k omezení počtu nehod v horách jest nepokryté vylíčení jich příčin, nechť jsou povahy subjektivní či objektivní. Tyto poslední rádi nazýváme náhodami.

Než co jest náhoda? Zdaž nezveme jí jen důsledky neznámých předpokladů? Kdybychom je znali, nebylo by náhod, naše závěry měly by se ošopřít a chyb bylo by vyvarováno.

Zkušenost je klíčem, jenž nám otvírá říši náhod — a v našem případě i — nehod alpských. Mimo zkušenost vlastní nutno se však učiti i ze zkušeností cizích a po této stránce jsou alpské úrazy, — lépe řečeno vyšetření a poznání jich příčin — jedním z nejvzácnějších pramenů, na nichž zbudovati lze pravidla platná pro slézání vysokých hor.

Shlédněme tedy, jaké byly příčiny četných nehod a neštěstí, jež loni v horách se udály. Jeť snahou všech alpských spolků: alpinism bez nehod! Proto označujeme cesty, proto užíváme vůdců, stavíme chaty, zavádíme vyzkoušená lana atd.

Družstva se činí seč jsou. Dokonce i ceny se vypisují tomu, kdo nejdříve podá zprávu o neštěstí, by záchranný sbor co nejdříve mohl se dostaviti.

Příčiny většiny nehod jsou subjektivní, spočívají na jednotlivci samotném, bývajíce způsobeny: 1) slepou odvahou, 2) přílišným přepínáním sil, 3) nedostatečným výzbrojem, nezkušeností a neopatrností.

Lze tyto příčiny odstraniti? Lze zabrániti, by děti nedaly se vábiti na pokraje propastí pestrosti květin, lze zapověditi nezkušeným vystupovati na nebezpečné vrcholy, lze zodpověditi horolezectví bez vůdců?

Dnes odvažují se hoši sotva škole odrostlí na místa nebezpečná, staří nezkušení vyhledávají zimní tury, jež i v letě jsou zkušeným tvrdým oříškem. A následek toho? Počet obětí rok od roku stoupá ...

Úrazů následkem skutečně objektivních nebezpečí je skrovně. Vždyť Alpy samotné skytají jen málo poměrně nebezpečí. Pád kamení, nový sníh, la-

*) Nával jiné odborné látky a různé neodkladné práce zdržely posud redakci tohoto listu, že nemohla provésti úmysl, podati jako roku lonského přehled neštěstí v Alpách za rok 1899. Ježto zatím pomalu již přiblížila se nová sezona cestovní a s ní brzo nastane přestávka ve vydávání listu, chtěli jsme právě uveřejniti aspoň suchou statistiku lonských neštěstí alpských, když se nám laskavostí p. inženýra O. Laxy dostalo do rukou podrobné sestavení nehod, jež třeba v uspořádání poněkud pozměněném, přece s příkladnou důkladností a se stejného asi hlediska vyčerpává černou kroniku alpskou za předešlý rok, z jakého vycházeli jsme, uveřejňující v předešlém ročníku články o neštěstích v Alpách v roku 1898. Uveřejňujeme tedy velice rádi práci p. inž. Laxy.

Na příště pak hodláme o neštěstích, jakmile podrobnosti budou známy, vždy v nejbližších číslech referovati, aby látky se nenahromadilo mnoho na jednou. Již v příštím čísle podáme tudíž vedle pokračování tohoto článku seznam nehod v Alpách v letošní zimě se sběhších.

vinové dráhy, zakryté štěrbiny ledovců — toť tak celkem vše, co z objektivních nebezpečí ohrožuje horolezce.

Sebral jsem, pokud mi bylo možno, jednotlivé případy lonských úrazů v Alpách a seřadil jsem je pro přehled v případné skupiny.

I.

Úrazy poloalpinské.

A. Z příčiny subjektivní:

a) Způsobené slepou odvahou.

Trhání alpských květin zaplatilo loni 5 osob životem.

1. V údolí ballském v Innsbrucku zabil se 12letý Zorn při trhání aurikulí.

2. S hory Säntis u St. Gallen sřítíl se při trhání protěže 17letý Rau a usmrtil se.

3. Dne 23. června spadl s hory Ifinger u Meranu mladý zahradník jménem Maier a těžce se zranil.

4. Téhož měsíce v Korutanech sřítíl se při botanisování evangelický farář Baumgart se severních strání Mirnoku a nalezen mrtv.

5. Tyž osud potkal při hledání protěže italského vojína Vidonia, jenž spadl s Cimone della Stea.

6. Dne 17. srpna těžce se zranil pádem při trhání protěže zákopnický desátník, zaměstnaný při stavbě silnice passajrské.

7. Květiny byly asi příčinou smrti slečny Wahlfahrtovy z Vídne. Vydala se ve společnosti otce a známého na výlet k Wildseejochu, při sestupu údolím Vennaským zdržela se na místě silně alpskou růží porostlém a více se nevrátila. Teprve po delším čase nalezena byla její mrtvola v skalní trhlině. Jakým způsobem zahynula, není vypátráno.

b) Způsobené vysílením.

Strážná vánice řádící v prvých dnech září, zejména v Tyrolsku, přivodila také řadu úrazů. Tehdy spěli mnozí venkované v Kūbetai u Ůtzu do výšin, aby sháněli dobytek do údolí. Dva z nich byli několikahodinným ploužením ve sněhu tak vysíleni, že nebyli sto, aby se dostali domů. Náhodou zde se nalézající záchranný sbor D. Ö. A. V. přispěchal je vyprostiti, i podařilo se jim jednoho vzkřísiti, kdežto druhý zmrzl.

c) Způsobené nezkušeností a neopatrností.

1. 27. července spadly u Zermattu dvě dámy a sice paní Morelová s dcerou z Paříže. Paní je mrtva a dcera byla těžce zraněna. Při vycházce na Gornergrat zbloudily a nemajíce okutých bot vyklouzly.

2. 10. srpna podnikly dvě Angličanky procházku z Zinalu ku Lireckalpě. Jedna z dam následkem bodnutí hmyzu učinila prudký pohyb, vyklouzla a sřítíla se přes strmé travnaté stráně a několik set metrů vysokou stěnu, pod níž zůstala ležeti s roztržitěnou lebkou. Neokované boty zavínily také zde celé neštěstí.

3. 16. srpna spadla slč. Klemmová z Brém, která se lehce na prohnile zábradlí předposlední lávky podepřela, do divokého ručeje Wildbachu v part-nášské soutěse. Jen rychlému přispění dvou panů lze děkovati, že byla zachráněna.

4. 23. srpna při výletu ku Gotzenalpě (Berchtergader) vzdálil se ředitel Stützel ze Stutgartu s cesty, vyklouzl a padal asi 40 metrů hluboko ku Königsee, až dvou jedli se zadržel. Utrpěl lehké zranění.

5. Amerikán Howard-Dunning z New-Yorku zbloudil v mlhách na průsmyku Furce a zahynul.

6. V srpnu spadl na Hoher Staufen 20letý Friedmann a zabil se. Jak zjištěno, podnikl touru pozdě večer a zbloudil; kromě toho byl nedostatečně vyzbrojen.

7. V Řijnu spadl následkem nedostatečné obuvi se stěn Rilsteinu u Weissenbachu jakýsi mladík a těžce se zranil.

8. Na Hochstadlu spadl následkem večerní temnoty rolník Benedikt a zabil se.

9. Při výstupu zcela snadném na Raxalpě spadl ve Wolfsgraben, zřídka navštěvovaném, 19letý sazeč Hahl několik metrů hluboko a zlomil si nohu. Z hole a několika větví zhotovil si sám obvaz a namáhavě doploužil se do opuštěného údolí. Teprve čtvrtý den bylo jeho volání slyšeno a Hahl zachráněn.

10. Na průsmyku Albulském u Pontresiny, na krásné silnici, byla při rychlé jízdě mladá dáma z vozu vymrštěna do propasti, hluboké několik set metrů.

11. 22. července večer dorazila společnost s Bechru do St. Martina, by prohlédla si doly v Passejrském Schneebergu, a použila lanové dráhy ku dopravě rud. Než asi v polovině cesty vyšinul se vůz nedostatečně obtížený a sřítíl se přes hráz mnoho metrů vysokou, při čemž šest turistů se zranilo.

B. Z příčinu neznámé.

1. V Předním Hornbachu spadl poblíže Hornbašského mostu hostinský Kůck se skalní stěny a potloukl se tak těžce, že zemřel.

2. 6. srpna spadl 40letý rolník Öttl ze Schenna u Meranu v Schindelthalu (Masulská rokla) a zabil se.

3. Rovněž tak zahynula 21. srpna kadeřnice Guckenbergerová pádem v Risletenské rokli u Brehrenriedu.

4. Statkář a myslivec Maurer z Windfangu u Stamsu spadl při sestupu od Jochhütte do Rietzu a zabil se.

5. Blíže Uebersaxenu u Wegelserské Alpy spadl 58letý cestář Künzle na strmém místě se silnice a zabil se.

6. Koncem března pohřešovaný 60letý professor Ludvík Kirn z Freiburgu nalezen v září v řece Reusse mezi Čertovým mostem a Urnerlochchem (kanton Uri).

7. U Hohenemsu (Vorarlberg) spadl 17letý Rüdissler se stěny 40 m vysoké a těžce se zranil.

8. 15. července spadl s Reinerkoglu turista ze Štýrského Hradce a zlomil si nohu.

9. V Krakau (Nizké Tury) spadl při honbě kamzíků na Grafenalpě tamější vůdce Antonín Spreitzer a zabil se.

10. Selský chasník Hepperger sřítíl se v listopadu při honbě na kamzíky s Rother Kogelu v Selrainském údolí. Roztříštěnou mrtvolu našli teprve po třídenním hledání.

11. V srpnu spadl 64letý rolník Huber z Niederndorfu v Tyrolích s Wildschütze a těžce se zraniv zemřel.

* * *

Poloalpínské úrazy postihly loni celkem 88 osob a vyžádaly si 21 život. Ze subjektivních příčin přišlo k úrazu celkem 27 osob, z těch pak skončilo smrtí 12.

Veškeré případy přihodily se ovšem bez vůdců a většinou osamoceným chodcům.

A sice připadá:

	celkem	skončilo smrtí
na úrazy při trhání květin příspadů	7	5
na úrazy následkem vysílení	2	1
na úrazy z neopatrnosti a nezkušenosti	18	6
z neznámých příčin spadlo	11	9

S vlastní turistikou nemají tyto úrazy většinou nic společného.

(Pokračování.)

*

Ze slovanských Alp.

Na Predělu objevena byla bohatá ložiska zinku a olova. — Pod Predělem jsou — jak známo — u Rybna bohaté doly na tuhu v údolí i na Královském Vrchu.

V Korutansku pobýlo roku 1899. ve 33 letních místech 12.881 osob. Návštěva Koroška, zvláště slovinských míst jeho, zvyšuje se každým rokem; neboť půvab a velkolepost horstva korutanského není menší než v kterýchkoli jiných alpských krajích.

Kraňská podružnice Sl. Pl. družstva označila r. 1899. deset stezek pro turisty; uvádíme z nich: cestu z Preddvoru přes Bašelj na Storžič (2134 m), z Preddvoru přes Zaplatu a Sv. Lorenc na Storžič, ze Sorice (Zarz) v okrese Škofja Loka (Bischofslack) na Možic (1604 m), ze Sorice přes Podbrdo na Črnu Prst (1845 m), ze Zalega Logu u Sorice na Ratitovec (1658 m) a ze Selce (Selzach) v témže okrese na Blegaš (1563 m).

Nová podzemní jeskyně byla objevena v Kraňsku a sice v Selci u Dobrníči v politickém okrese Rudolfovo Novo mesto (Rudolfswert).

Mlhová moře. Pozoruhodnými úkazy přírodními v Chorvatsku jsou častá mlhová moře; zvláště krásna jsou mlhová moře v Gorském kraji, zejména u Skradu (665 m), jenž honosí se rozhledem, jako málokteré místo v chorvatském Švýcarsku. Od Skradu na sever až ku kraňskému Sněžniku prostírá se hluboká dolina plná zelených hor. V tomto širém prostranství rozleje se z rána mlhové moře s hlubokými zálivy a choboty, ve kterém se mlhavé oblaky pohybují jako vlny, tu bílé, tam modravé, obkličující zelené vrchy, klíny, horské výběžky a předhoří. Okolo deváté hodiny mlhavé oblaky se trhají a zelené pahrbky mezi nimi vynikají jako ostrovy a poloostrovy, bílé skály vypadají pak jako ostrovy korálové. Vedle tohoto je zajímavé mlhové moře, které se rozlévá v ohromné erolzské kotlině, dále v dolině brodské, a veliké jest i moře, které se rozprostírá u Jasenačského pole na Velké Kapele.

*

Cesty.

Odbor reichenhalský D. Ö. A. V. upravil cestu z Hallthurmu na Berchtesgadenskou chýši a Hochtron a úplně nově ji označil.

Ve Vysokých Turách upravil nově cesty warnsdorfský odbor D. Ö. A. V. v údolí Maurerském, z Kaseru přes Birnlucke a z Krimlu Achenským údolím k warnsdorfské chýši.

Ve Ferwalské skupině, a sice z Langenu pod Arlbergem přes hřeben Kaltenbergu (2900 m) bude se stavěti r. 1900. nová cesta, která povede do kostnické chaty. Výlohy rozpočteny jsou na 4000 marků.

*

Dráhy.

Nové alpské dráhy. V sezení říšské rady z 22. února t. r. podalo ministerstvo železnic předlohy o stavbě těchto důležitých drah horských: 1. trati ze Schwarzachu u Lendu přes Gastýn do Möllbrückenu u Suchsenburgu blíže Millstadtského jezera; 2. trati Karavankami do Terstu; 3. trati z Klaus-Steierlingu přes Windischgarsten do Selzthalu. Není pochyby, že vystavěním těchto drah zvýší se návštěva východních, hlavně slovanských Alp českými turisty velkou měrou. O vládních předlohách zmíníme se podrobněji v budoucím čísle.

Na tratích jižní dráhy budou v tomto roce — ovšem ne dobrovolně, nýbrž nátlakem ministerstva železnic — provedeny značné úpravy ku prospěchu cestu-

jiích. Tak na trati z Müzzuschlagu do Mariboru bude 10 stanic rozšířeno, dále zvětšeny budou značně stanice Vídeňské Nové město, Lublaň, Ala, Franzensfeste. Druhá kolej má být položena v části Pusterthalu a částečně mezi Franzensfeste a Inšprukem.

Dráha Zillertalská se již staví; nyní v zimě ovšem konají se hlavně jen odkopávky.

Práce v Simplonském tunelu pokročily r. 1899. s obou stran dohromady již na 3 kilometry.

*

Zprávy spolkové.

Tombola ve prospěch stavby české chaty bude konána dne 28. března o půl osmé hodině večerní ve výstavním sále páně Novákové „u Štajgrů“. Výbor zvolil tuto krásnou velkou místnost proto, že tombolový večer loňského roku byl navštíven tak značným počtem dam a pánů, že sál „Umělecké besedy“ ani nestačil. Výstavní sál ve Vodčickové ulici, který skvěle opatřen jest elektrickým světlem, pojme pohodlně množství účastníků. — Dary a příspěvky na tombolu přijímá pokladník odboru našeho pan JUDr. Stanislav Prachenský, zemský advokát v Praze-II., Zderaz 1947.

Čtvrtý společenský večer konal se dne 21. února. Pan profesor Jaroslav Paul přednášel o květeně v saviňských Alpách. Již po prvých větách bylo každému zřejmo, že přednáška bude vysoce zajímavá. A byla opravdu nejen velice zajímavá, ale i plna poesie. Pan profesor opravdu uchvátil celou společnost, a odbor náš povinen je mu velkými díky. Krásné sbírky pana přednášejícího i protěže, které štědře rozdával, potěšily všechny účastníky. — V koncertním programu zapěla slečna L. Hylmarova, kterou rádi uvítali jsme opětě na našem podiu, vřele několik písní a arii Rosy z „Poustevníkova zvonku“, provázena jsouc na pianě sl. R. Houdkovou; slečna A. Beranová pak přednesla skladby Chopinovy a Smetanovy s nevěšdní technikou, silou a vervou. Výborné výkony dam byly obecně plně, okázale uznány.

Valná hromada Slovinského Planinského družstva koná se dne 10. března v Lublani.

Saviňská podružnice Sl. Plan. družstva konala 1. února valnou schůzi. Podružnice tato, jež je nejčetnějším odborem ve slovinských krajích, vykonala za r. 1899. mnoho záslužné práce, hlavně působením předsedy, velikého znalce Saviňských Alp pana Fr. Kocbeka. Podružnice postavila nejvíce chat ze všech odborů družstva, pořídila značným nákladem nové horské cesty, z nichž nejdůležitější je stezka Turským Žlebem.

Kraňská podružnice měla valnou schůzi 3. února. Čilý tento odbor, o jehož působení v oboru alpských cest uveřejňujeme zprávu jinde, měl 89 členů.

Radovljišská podružnice sešla se 15. února v Lesci u Bledu k valné schůzi, které předsedal vážený p. farář Jakob Aljaž, který vzpomněl vřele našeho odboru. Není pochyby, že navštívíme letos mnozí také okraj, kde působí odbor radovljišský. Schůze usnesla se na tom, aby značena byla cesta z Poljské Planiny na Planinicu, Preval a zpět do Begunje.

Další výkaz o příspěvcích na českou chatu:

Ctěný odbor klubu českých turistů v Jičíně	7 K
Pan Jan Dvořák, vrchní inspektor stát. drah v Praze	10 „
Ctěná První záložna ve Vysokém Mýtě	20 „
„ okresní hospod. záložna v Hoře Kutné	10 „
Slavný okresní výbor na Král. Vinohradech	20 „
Pan MUDr. Josef Němeček v Praze	4 „
„ Antonín Landa, zemský stav. rada v Praze	4 „
„ Václav Kubeš, úředník městské spořitelny Pražské	5 „
„ MUDr. K. Rozsival, lékař v Brně	4 „
Paní Julie Urbancová v Praze	10 „
Ctěný kroužek klubu českých turistů	20 „
Pan H. Kropf, továrník v Praze	40 „
„ Josef Wünsch, ústř. řídítel v Kamenici	20 „
„ Dr. Lev Hofmeister na Král. Vinohradech	2 „
„ Dr. Alfred Hamburger na Král. Vinohradech	2 „
„ Dr. Jaroslav Čmúchal na Král. Vinohradech	2 „
„ Josef Příkladovský, oficiál na Král. Vinohradech	2 „
„ Václav Jausa, akad. malíř v Praze	4 „
„ Antonín Urban, obchodník v Praze	4 „
„ Pavel Kuzmany, ředitel v Praze	10 „
Slečna Constance Kuzmanova v Praze	6 „
Paní Anna Jahnová v Praze	6 „
Ctěná občanská záložna na Smíchově	50 „
Pan inženýr O. Laxa v Praze	4 „
úhrnem	266 K
K tomu dle posledního výkazu	3432 K 24 h.
Činí dohromady	3698 K 24 h.

Další příspěvky přijímá pokladník českého odboru slovinského alpského družstva Dr. Stanislav Prachenský, advokát v Praze-II. Na Zderaze čp. 1947.

Dary na zařzení domácnosti v české chatě (došlé komitétu dámskému):

Slečna Bohum. Sokolova, odborná učitelka v Praze	10 K.
„ Helena Ottova, odborná učitelka na Smíchově	4 „
„ Božena Kašková, odborná učitelka na Smíchově	4 „
„ Aloisie Pluskalova, odborná učitelka na Smíchově	1 „
„ Antonie Pokorná, odborná učitelka na Smíchově	6 „
Paní E. Kavalierová, choť továrníka v Sázavě	40 „
Slečna A. Faitova na Smíchově	2 „
Pan Vratislav Pasovský, architekt v Praze	10 „
Paní Vilma Seidlová, choť profesora v Pisku	4 „
„ Emilie Rybářová, choť stavebního rady	10 „
„ Růžena Chodounská, choť ředitele v Praze	10 „
Paní Božena šlechtična z Pokorných v Král. Vinohradech	10 „
„ E. Strobachová, choť advokáta v Praze	10 „
„ A. Peluňková, choť městského rady na Smíchově	10 „
„ P. Kropfová, choť továrníka v Praze	40 „
„ A. Duchoňová, choť ředitele na Smíchově	10 „
„ M. Hrázka, choť profesora v Praze	2 „
„ M. Jansová, choť akad. malíře v Praze	4 „
„ Ad. Nekutová, choť profesora	5 „
„ Jiř. Vančurová, choť profesora	10 „
Slečna J. Malátová, odborná učitelka na Smíchově	4 „
Paní J. Chodounská, choť profesora na Smíchově	50 „
Slečna M. Chodounská na Smíchově	50 „
úhrnem	306 K.

Dámský komitét prosí o hojně další příspěvky, jež buďtež laskavě adresovány paní Julii Chodounské, choť univ. profesora na Smíchově.

Školní rada Martin Pokorný,

člen našeho odboru, zemřel v únoru t. r. Znamení činnost jeho pedagogická i spisovatelská byla uznána jednomyslně v našich denních listech. Zesnulému, který byl nadšeným přítelem krásné alpské přírody, budíž zachována v srdci každého čestná paměť!

*

Různé zprávy.

Krásná slova napsal dr. Fritz Pflaum z Mnichova v 1. čísle časopisu Mittheilungen des D. u. Ö. A. V. v článku „Výstup na Piz Roseg“. Na vrcholu hory této sešel se s turistou Francouzem, s nímž, ač sám Němec, srdečně se přivítal. Avšak zde jeho vlastní slova: »Srdečným pozdravem a mužným ruky stiskem jsme se přivítali a si blahopřáli. Zde nahoře mizí veškeren rozdíl stavu a národnosti. Hluboko, hluboko dole leží země lidí se všemi svými malichernými starostmi, strastmi a příkořími. Sem nahoru nedoniká rušivý zvuk. Zde je místo společného boje v přemáhání obtíží a svízeli, společné tužby a úsilí a společné lásky vše ovládající, vše vyrovnávající a smírující, lásky k přírodě, jež tu v krásném, milém světě alpském jeví se ve svém nejkrásnějším rozvinutí nádhery, ve své nejvyšší rozmanitosti. Stojíme zde u cíle, po léta kýženého a tajně vysněného. Zapomínáme námahy a nebezpečnosti, jichž třeba bylo k jeho dosažení — přebohatou jest odměna. Pocit hrdosti i radosti nás naplňuje a jasně přivádí nás k vědomí, že příroda svá nejskvostnější zjevení, své nejvznešenějšího požitky vyhrazuje jen neohroženým. Jak bezstarostně a volně cítí se člověk v těchto výších. Kterak tuží se zdraví, síla i zmužilost, jak bystří se duch i síla vůle slézáním hor, těch hor, jež tak dlouho platily za nepřístupné a jež nyní ve věku nervosy, tělesné i duševní zmalátnělosti mnohým tisícům ročně přinášejí uzdravení a posilují je k novému boji, jehož dnešní život bez ustání od nás vyžaduje. Mohutně roste šik návštěvníků hor a nelze ho již zadržeti. Jsou sice mnozí nezkušenci v něm, odvažující se lehkomyšlně do hor, nedovedouce poznati jich nebezpečnosti a nevěduce, kterak jim čeliti. Rok od roku množí se tím neštěstí v horách; jak nepatrně maličká je však počet jich, přirovnáme-li jej s mnoha tisíckrát větším počtem případů, v nichž sport alpský, prováděný v mezích rozumných, dodává přívržencům svým zdraví a síly, prodlužuje jich život a vyzbrojuje je zcela neobvyčejnou silou a otužilostí proti nemocem a vadám tělesným. V novinách ovšem tyto případy se neuveřejňují, ba jednotlivce sám mnohdy o nich ani nezví, a přece každý rozumně myslící těžce by se probřešil, kdo chtěl by ztratovati horský sport pro nebezpečnosti jeho a nehody s ním spojené.“

Na vrcholu Scesaplany zapsalo se r. 1899. do knihy 765 turistů.

Město Ladysmith v Natalu, o němž čteme v listech nyní každodenně, obklíčeno je na blízkou vrchu vyššími, než naše Sněžka. Ve vzdálenosti 30 anglických mil vystupuje pak romantické, velkolepé pohoří drakenské, jehož vrcholy jsou až přes 3000 m vysoké. Na vrcholech Champagne Castle (3157 m), Giants Castle (2943 m) a na Mont-aux-Sources (3030 m) je věčný sníh. Z posledního vrcholu prýští řeka Tugela. Pohoří Drakenské je k Natalu velmi příkré, ke státu burskému má mírný sklon.

Dráha z Durbanu Natalem do Johannesburgu a Pretorie, která je 490 km dlouhá, dostupuje výše 1641 m nad mořem. Velké dráhy evropské nemohou se měřiti s touto dráhou co do výšky nad mořem i co do smělosti provedení.

Obec St. Egydi am Neuwalde v Dolních Rakousích pod Gippelem (1667 m) stěžuje si veřejně na to, že jméno její píše každý, jak chce. Obecní úřad ve vyhláškách jmenuje ji Aegyđ, dráha Egyđ, pošta Egid, úřady Egydi, správa tamní hutě Egedy, na náhrobech pak vyskytují se jména Egidi, Egidy a Egedy.

*

Zakládající členové odboru platí 60 korun jednou pro vždy. Skuteční členové platí ročně 6 korun (první rok kromě toho 2 koruny zápisného).

Odbor vydal nákladem svým publikace:

Slovanské Alpy (redakce Dra. St. Prachenského), nezbytnou příručí knížku turistů v Saviňských Alpách, Karavankách, Julských Alpách a v Krasu. Cena pro členy 1 kor., pro nečleny 1 kor. 60 hal. V komisi kněhkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Saviňské Alpy (napsal L. Mareš), úplného a dosud nejpodrobnějšího průvodce po Saviňských Alpách se zvláštním zřetelem k Jezersku. Se 2 mapami a 5 ilustracemi. Cena 1 K. 80 h. V komisi kněhkupectví Fr. Řivnáče v Praze.

Spolkové odznaky (po 2 korunách) a **dopisnice** s pohledy ze Slovanských Alp dostati lze v kanceláři p. Dra. St. Prachenského v Praze-II., Zderaz č. p. 1947.

Listárna. 10. února t. r. bylo vloženo neznámým 6 korun ve hlavní poště pražské na slovní lístek č. 53. pro náš odbor. Prosíme, by pan zasílatel sdělil své jméno pokladníku odboru p. Dru. St. Prachenskému v Praze-II., 1947. a udal, zaslal-li tím členský příspěvek anebo příspěvek na chatu a podobně.

H. Š. Pro nedostatek místa uveřejníme příště.

☛ **Žádáme snažně pp. členy, aby sdělili nám každou změnu bytu; neboť jen tenkrát je možno, aby „Alpský Věstník“ docházel správně.** ☛

Věstník zasílá se členům českého odboru slov. alpského družstva zdarma. — Předplatné na rok 1 zl. 50 kr., pro členy klubů turistických 1 zl.

Věstník vydává český odbor slov. alp. družstva řízením Dra. Bohuslava Franty v Praze-II., Zahořanského ulice č. 1944.

Alpský Věstník vychází prvního dne každého měsíce, vyjmajíc červen, červenec, srpen, září.

Kaučuková razítka

veškeré soustavy vyrábí

Josef Kubias v Praze,

Ferdinandova tř. č. 80. — Charvátova ul. č. 9. (proti Platýzu).